

Krisztusban Kedves Gyászoló Testvérek!

Az életet adó nyárnak ragyogó ünnepén, piros pünkösd első napjának örömébe öröm és fájdalom vegyült. Az ünnepet hirdető, örömet zengő harangok csilingelésébe belekondult a nagyharangnak bánatos zúgása, hogy búsan zengő ércszavával hirdesse az egyházközségnek: halottunk van, ismét fogytunk, a köröstarjáni vándorok száma ismét megapadt eggyel, az élet országútját járók közül valaki nem bírta már velünk tartani a menetelést és lemaradt, meghalt az általunk ismert és szeretve tisztelt Szomorú, bús kötelességteljesítésre jöttem ide, ahol csak néhány nappal ezelőtt jártam, hogy meglátogassam a nagy betegségében türelmesen szenvedőt. Temetni jöttem én e gyászos órában. Temetni jöttem én ma és nem dicsérni. És ha mégis dicsérő szavakat mondok e gyászos koporsó mellett, akkor ez a dicséret nem a porladásnak induló csontoknak szól, hanem annak a jóságnak és galambszelídségnek, melyet ezek a kihűlt csontok hetvenkét esztendeig hordoztak itt a földön. Temetni jöttem én ma ide és nem könnyeket ejteni. S ha mégis a fájdalom és a gyász könnyeket csal ki szememből, ezek a könnyek nem a porból alkotott és a porba visszakészülő emberi testnek, kifáradt és kiszáradt csontoknak szól, hanem fájó, igaz búcsúzás attól az elszállott szép lélektől, melynek a koporsóban fekvő hetvenkét esztendőn keresztül hordozója volt. Temetni jöttem én ma ide, és nem csodálkozni. S ha mégis ennél a koporsónál a csodálat szavát hallatom, akkor a csodálat szavai ne szóljanak e szomorú, gyászos deszkáknak, hanem annak a jóságos édesanyjai, nagymamai, testvéri szívnek, mely hetvenkét esztendőn keresztül táplálta, éltette ezt a kifáradt, halott asszonytestvérünket. Óh imádandó Szentlélek! Az istennek közöttünk kiáradó Lelke, mily csodálandó vagy Te legkedvesebb földi teremtményeidben, az emberben. Hiszen a Te kiáradó Lelkednek tüze gyújtotta fel lelkében ennek a halott édesanyjának is a hitet, reményt és a szent szeretetet. A Te fuvallatod élesztette benne a jóságot, kedvességet oly bőségesen. Te lehelted belé a türelmet, mellyel hosszú éven át tartó betegségében szenvedni tudott. Óh munkáidban bámulandó, csodálatos Isten. Hogyan alkotád meg az embert a te képedre és hasonlatosságodra, hogy annyi jóság és szeretet, oly erős lélek és nagy szenvedni tudás férhessen el a törekeny, gyarló emberi testben?! És most mégis annyi jóságnak és szeretetnek, annyi megbocsátásnak és türelemnek, annyi nagylelkűségnek és szenvedni tudásnak jöttünk temetésére, hogy sok millió kincsnél értékesebbet ásunk el a szülőfalu drága földjébe.

Krisztusban Kedves Gyászoló Testvérek! Egy tizenhat esztendő óta súlyos betegségben szenvedő édesanya, nagymama és testvér, rokon és ismerős temetésére gyűltünk most itt össze. Mit mondhatnék életéről, hiszen előttek köztetek telt el az a hetvenkét esztendő, melyet az időnek és emberi életnek osztogatója, a végtelenül szent Isten az ő számára kimért. Világot rengető csodadolgokat nem cselekedett, ez igaz, hanem élte egyszerű, mindennapi életét ott, annak a családnak körében, ahová a gondviselő isten keze élettársnak majd később édesanyának, nagymamának rendelte. Szerette családját a gondviselő, jóságos édesanyák szeretetével; hiszen fiatalságát, erejét és egészségét értük áldozta fel. Szerette az embereket őszinte segíteni akarással, békességkedvelő lelkét kiöntötte és megosztotta a békességszeretőkkel. Ezért szerették és tisztelték is őt az emberek. Szerette az Istent és erejéhez képest igyekezett szolgálni az istent mindennapi munkájával, hűséges kötelességteljesítéssel, sok-sok imádságával, egész életével. S az Isten is szerette őt. A Szentírásban olvassuk, hogy akiket az Isten szeret, azokat meglátogatja. Akit nagyon szeret az Isten, azt gyakran meglátogatja.t nagyon szerette az Isten, mert tizenhat esztendei súlyos betegséggel látogatta meg, de adott lelki erőt is hozzá, hogy erős lélekkel fogadja az Isten látogatását. Mert hűséges az Isten, és nem engedi, hogy erőnkön felül szenvedjünk megpróbáltatást. Szerette a templomot, jobban, mint sokan mások, szerette az Isten házának ékességét, és a hozzánk leszállott Isten lakásának dicsőségét. Legjobban a templom és a családi ház közötti utat ismerte. A Szentlélek Úristen választotta volt, azért jött el érte a pünkösdi Lélek, hogy magával ragadja a boldog örökkévalóságba, ahol már nincs többé gyász, sem könny, sem fájdalom, se szenvedés, mert mindezeket itt hagyta a földön.

Kedves Halott Testvérünk! Vége van már sok-sok szenvedésednek, Te most megpihentél. Itt vagyunk, eljöttünk, hogy kikísérjünk a virágba borult temetőbe, ahol a frissen megásott sírnál élettársad, a te hűséges párod vár reád. Mielőtt elmennél közülünk, jó lélek, végy búcsút megszorodott szívű, bánatos gyermekeidtól, akiket annyira szerettél, akik annyira szerettek téged. Ők voltak betegséggedben, elesettséggedben támaszaid, szomorú özvegységgedben vigasztalóid. Ott az Istenben boldogultak országában imádkozzál érettük továbbra is a Te imádkozni tudó, imádkozni szerető lelkeddel. Búcsúzzál unokáidtól, akik tebened jóságos nagymamát kaptak az Istentől, s akik öregséged napjait bearanyozták szeretetükkel és ragaszkodásukkal. Ha majd sírodra virágot visznek, jóságos nagymamái tekintetteddel nézz le rájuk továbbra is szeretettel onnan a kéklő égnek birodalmából. Végy búcsút testvéreidtól, akik talán nemsokára követnek téged, akikkel sok-sok esztendővel ezelőtt boldogan szedted gondtalan

gyermekként a tarjáni mezőnek sokszínű virágait, kergetted játszadozva tarka lepkéit. Búcsúzzál attól a testvéredtől is, akit országhatár választ el tőled, és most nem állhat itt megrendült lélekkel koporsód mellett, hanem ott túl a határon hullatja bánatos könnyeit a jó testvér halála felett.

Végy búcsút rokonaidtól, szomszédaidtól, kiket szerettél, akik szeretettel vettek körül és tudtak becsülni, értékelni téged. Amikor Isten országába jutsz, emlékezzél meg róluk, hogy a te jó példádön épülve, kövessenek Téged a jóságban, isten és emberszeretetben. Imádkozzál ezért az egyházközségért, melybe születted, beletartoztál, melynek példás tagja voltál, mert látod, ijesztően fogy azoknak a száma, akik két kezüket gyakran tudják imára kulcsolni. Búcsúzzál attól a templomtól, mely hosszú éveken keresztül, úgy nagybetegen is annyiszor látott falai között téged. Harangjai, melyek hívásának nem tudtál ellenállni, és jöttél esőben, sárban, megfogyatkozott erővel és egészséggel, de soha nem fogyatkozó lélekkel és buzgósággal, most szomorú kongással búcsúztatnak Téged.

Mi is most búcsúzunk. Búcsúzunk, de nem felejtünk. Emléked hosszú időn át, lelked örökre itt lebeg közöttünk. Hisszük, hogy a jóságos Isten, akinek kőből épült földi templomát oly gyakran látogattad, hamarosan bevezet égi templomába, ahol angyali karok éneklék a Glóriát a háromszorosan szent Istennek.

Isten veled a boldog viszontlátásig. Ámen.

Kőröstarján, 1968. június 3.